

Epithalamium fortunatissimis caesaris filiis

Επιθάλαμος τοῖς τοῦ εὐτυχεστάτου καίσαρος υἱοῖς

Ἐδέησε καὶ τριχῶν αἰγείων τῇ πάλαι σκηνοπηγίᾳ, καῖσαρ σοφέ. Ἄλλοι μὲν γὰρ ἄλλοις τῶν ὀνομάτων τοὺς ἑαυτῶν γνωρίζετῶσαν καίσαρας, καὶ οὐς μὲν τοῖς Ἰουλίοις, οὐς δὲ τοῖς Αὐγούστοις, καὶ ἄλλους ἄλλοις ἀποσαφείτῶσαν· ἐγὼ δὲ τὸν ἔμὸν θεσπέσιον καίσαρα μυρίοις καὶ ἄλλοις ἀποσεμνύνειν ἔχων ὀνόμασι, μὴ τοῦ καλλίστου τούτου καὶ οἰκειοτάτου ἀλλοτριώσαιμι, τοῦ σοφοῦ. Δεήσαιοι, οἶμαι, καὶ τῆς ἐμῆς τοῦ λόγου συνεισφορᾶς τῇ τῆς ἱεροῦ σου τῶν υἱῶν συνωρίδος γαμηλίῳ παστοπηγίᾳ, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν συνετέλουν τι καὶ αἱ τρίχες καὶ κόσμος ἦσαν οὐκ ἀγεννῆς τῷ δημιουργήματι, ἐνταῦθα δὲ οὔτε συντελείας ἔνεκα ἢ συνεισφορά, οὔτε κόσμου τῶν ἐφ' οἷς συνεισφέρεται. Τίς μὲν γὰρ τοῖς αὐτοκόσμοις κόσμος γένοιτο καὶ αὐτοκάλοις; Τίς δὲ τοῖς ἀνευδρότοις συντέλεια; Ἄλλ' εἰς ἔνδειξιν τῆς τῶν συνεισφερόντων εὐνοίας. Εἰ δὲ μὴ κατὰ τὴν κυρίαν τῆς τελετῆς ἀπηντήκοιμεν, ἀλλ' ὑπερῆ μερος ἡμῖν ἢ συνεισφορά, θαυμάζουσιν οὐ χρή· οὐδὲ γὰρ ὑπ' ἀγνωμοσύνης τὴν τελετὴν κατεσιωπήσαμεν (ἢ τίσιν ἄλλοις, εἰ μὴ τοῖς κοινῇ τε πάντῃ 343 τῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἰδία δεσπόταις καὶ εὐεργέταις, εὐγνωμονοίημεν;), οὐδὲ τῷ νομίζειν ἄλλον μὲν γάμοις, λογογραφίαις δὲ ἄλλον ἀπονενεμῆσθαι καιρὸν παρὰ σοί, ὅς παντὶ μὲν ἄλλῳ καιρὸν εἶναι τίθης ἀρμοδιώτατον, Σολομῶντι πειθόμενος, ὁ σοφὸς τῷ σοφῷ, λόγῳ δὲ μόνῳ τὸν ἅπαντα, ὡς μηδὲ ἀντιμέτωπος ἰστάμενος τοῖς ἐχθροῖς καὶ τὸν ἀέρα πνέων τῶν Ἑρμαϊκῶν χαρίτων ὑπερορᾶν. Ἄλλὰ πρῶτα μὲν τὴν εὐαγγελικὴν ὑπεστελλόμεν παραβολὴν καὶ φόβος μέ τις ἐντεῦθεν ὑπέτρεχεν οὐκ ἀνεύλογος μὴ που συμβῆ μου τὸν λόγον, ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν καὶ τὸν τοῦ λόγου πατέρα, διὰ τὸ μὴ κατὰ γάμον ἐστάλθαι πολυτελῶς, χεῖρας δεθέντα καὶ πόδας, ἄστινας ποτε χεῖρας οἰητέον εἶναι λόγου καὶ πόδας, ἔξω ριφήναι τῆς πανηγύρεως.

Ἐπειτα, οὐδὲ γὰρ ἀποκρύψω τὸ πάθος, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἡδονῆς ὑψηροῦμην λάθρα τοῦ λόγου τὴν δύναμιν· φιλεῖ δὲ πάντως ὡσπερ λύπη βαθεῖα, οὕτως ἀμέλει καὶ ἡδονὴ ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιχυθεῖσα ταῖς ἐν αὐτῇ λογικαῖς ἐπιηραῖς δυνάμεσι. Ταῦτά μοι τῆς ὑπερημερίας τὰ αἴτια· τούτοις ἐγὼ τὸν ἄχρι νῦν ἐσίγησα χρόνον, καίτοι οὐδὲ οὕτω πάντῃ ἔξωρος ἦκω τῇ πανηγύρει. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου εἰσὶ μὲν αἱ τῶν ἀκτίνων, ἀνατέλλειν μέλλοντος αὐτοῦ, προεξάλλονται καὶ τῶν ὀρῶν ὑπερφαίνονται καὶ οἷον προαγγέλλουσι τὸν ἀνατελούμενον καί, καταδυόμενου πάλιν, οὐχ ἅμα πᾶσαι συγκαταδύονται, ἀλλ' ἔστιν ὅσαι καὶ ὑπὲρ γῆς ὑπολείπονται, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν τουτωνῶν πανηγύρεων, εἰσὶ μὲν καὶ προπανηγύρεις τινὲς καὶ προτελεσταὶ καὶ τῶν ἐορτῶν ὡσπερ εἰπεῖν προεξάλματα, εἰσὶ δὲ ὅμως τούτων καὶ ὑπολείμματα, ὧν οὐ πάντῃ πόρρω καὶ ὁ ἡμέτερος ἀπηντήκε λόγος, καὶ ἀπαντήσας τί ποτ' ἄρα καὶ χρήσαιτο ἑαυτῷ ἀμφαγνοεῖ καὶ διαπορεῖται πότερα τὸν γάμον αὐτὸν ἀρχαιολογήσας ὑμνήσεται ἢ πολὺ πρότερον τοὺς νυμφίους πρὸ τοῦ γάμου προσείπη. Καὶ ἄμεινόν γε κρίνει τὸ δεύτερον· τὸ μὲν γὰρ καὶ μείζονος ἢ κατὰ τὸ παρὸν πραγματείας καὶ ἄλλως οὐκ ἀναγκαῖον πρᾶγμα συνιστᾶν πειρᾶσθαι τὸν γάμον καὶ φύσει καὶ νόμῳ καὶ χρόνῳ κεκυρωμένον· τὸ δὲ καὶ τοῦτο μὲν ὑψηλότερον ἢ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον· ἀναγκαῖον δὲ ὅμως καὶ τῆς ὅλης ὡς εἰπεῖν ἐορτῆς τὸ κεφάλαιον. Προσφωνῶ σε τοῖνον, ζεῦγος ἱερόν μοι καὶ τίμιον νυμφίων ἅμα καὶ ἀδελφῶν, ζεῦγος ὑπ' ἐνὶ μὲν προὔπεζευγμένον ζυγῷ τῷ τῆς ἀδελφότητος³⁴⁵, ὑπὸ δυσὶ δὲ ἄρτι τοῖς γαμηλίοις

μεταζυγέν, καλῆς καλλιελαίου καλὰ νεόφυτα, οὐ μᾶλλον ἀδελφοὶ τὴν φύσιν ἢ τὸ ἦθος, οὐδὲ μᾶλλον τὸ ἦθος ἢ τὰς λοιπὰς χάριτας, τῶν ὧν ἐξώρμησθε σκῆπτρων εὐφυεῖς μερισταί, καὶ τὸ οἰκεῖον λάχος ἐκάτερος οὐχ ἦττον τοῖς τρόποις ἢ ταῖς ἐπωνυμίαις πιστούμενοι, σὺ τε, ὁ δραστήριος νοῦς, Ἀλέξιε, ἡ καλὴ νεότης, ἡ πολιὰ σύνεσις, τὸ τῆς τῶν προγόνων τύχης ἄξιον ὄντως κατάστημα, ὁ τὸν πάππον ὄλον καὶ βασιλέα τοῖς ἦθεσι μᾶλλον ἢ τῷ Κομνηνῷ καὶ τῷ Ἀλεξίῳ ζῶντα παριστάνων ἐν ἑαυτῷ καὶ πιστούμενος ἐκ τῶν κατὰ σὲ τῆς τῶν ἐθνῶν διαδοχῆς τὸ μυστήριον γάρ τις καὶ ταῦτα συγχωρήσει τῷ μύθῳ ἀνθρώπους ποτὲ γενέσθαι, τὰ μὲν ἄλλα μέλη τοῦ σώματος κα....., ἄτερον δὲ τῶν ὤμων ἐλεφαντίνη καὶ προγόνου πόθεν φυσιωθῆναι τοῖς ἐξ αὐτοῦ τῇ διαδοχῇ, καὶ οὕτω πάλιν τὰ καθ' ἡμᾶς τῶν μυθευομένων πολλῷ τῷ περιόντι θαυμασιῶ τερα, ὅσον οὐκ ἐκ μέρους ἐνός καὶ τούτου σωματικοῦ τὸ γένος πιστούμεθα, ἀλλ' ἔκ τε ὄλου τοῦ σώματος ἔκ τε τῶν ψυχικῶν ἀπασῶν διαθέσεων καὶ σὺ δέ, ὁ τῆς Δουκικῆς ρίζης ὄρηξ, ὁ Χαριτώνυμος, τὸ τῆς ὥρας ἄνθος, τὸ τῆς νεότητος ἄγαλμα, ὃν οὐκ ἔστιν ὅτε ἰδὼν οὐκ ἐκεῖνο τοῦ μέτρου κατὰ νοῦν ἐβαλόμην, τὸ ποῖον ἐρεῖς; Τὸ πρῶτον εἶδος ἄξιον τυραννίδος, ἀποκρινούμαι. Χαίρετε καὶ κοινῶς ἄμφω καὶ ἰδίᾳ ἐκάτερος, οἱ τὴν πολυθρύλλητον εὐδαιμονίαν ὄλην πλουτήσαντες καί, τὸ μέχρι νῦν ἐν ἀπίστῳ κείμενον, εἰς ἓνα τὰ πάντα συνελθεῖν ἀγαθὰ τοῖς καθ' ἑαυτοὺς πιστωσάμενοι.

Καὶ εἰ βούλοίτο τις, ἀπ' ἐνίων γοῦν παχυμερῶς καὶ ἐπιδρομάδην τὸ εὐδαιμον ἐπιδείξομαι τῶν νυμφίων, ὡς εἰ μὴ πόρρω τῆς γαμηλιακῆς τὸ πρᾶγμα ἦν πανηγύρεως, οὐδ' ἂν τῶν ἀπάντων, ὡς οἴός τε ἦν, ἐφει σάμην. Δύο μὲν οὖν ἦσθη σκῆπτρα Ῥωμαίοις ἀλλήλοις καλὸν ἀνταυγάζοντα, τὸ μὲν μικρῷ πρότερον τὸ Κομνηνικόν, τὸ δ' εὐθύς παρὰ πόδας ἐκείνου τὸ Δουκικόν, ἄμφω εὐτυχῇ καὶ περιφανῇ καὶ κοσμικῆς ἀρετῆς οὐκ ἀνάξια, κᾶτα ὡσπερ ἐκ συμφωνίας συνεληλυθέτην εἰς ἓν πολλῷ 347 φανότερον καὶ λαμπρότερον, τοῦτο δὴ τὸ Κομνηνοδουκικόν καὶ παπρικόν τοῖν νυμφίον. Ἀνεμνήσθητε, ὧ παρόντες, τῆς Ἀλεξιακικῆς ἐξουσίας, πλὴν ἀλλ' ὅπως μὴ τοῦ γάμου καταδακρύσητε, ἐνθυμήθητε τὴν ἐν εἰρήνῃ εὐνομίαν ἐκείνην, τὰς ἐν μάχαις ἀνδραγαθίας, ἀστενακτὶ μὲν, ὧ ἱεραὶ βασιλίδες, ἀστενακτὶ φειδοῖ τῆς καλῆς πανηγύρεως, ὑπομνήσθητε τῆς πραότητος ἐκείνης, τῆς εὐσταθείας, τῆς λοιπῆς χάριτος. Ἀλλὰ τί τοῦτο; Σκυθρωπὴν ἐπὶ τούτοις τὴν γερουσίαν ὄρω. Ἄμεινον οὖν κόσμον ἄλλον ἀεῖσαι καὶ ἤδη ἀεῖδομεν. Ἴδετέ μοι τὴν ἱερὰν ταυτηνὴ βασιλίδα τὴν φερώνυμον Εἰρήνην, τὸν Δουκικὸν ὄρηκα, τὴν οὐδὲν ἦττον τῶν ὄλων παθῶν ἢ τῶν ὄλων Ῥωμαίων κρατήσασαν· εὐγε, διεχέθη γάρ μοι πάλιν τὰς ψυχὰς τὸ ἀκροατήριον. Ἴδετε τὴν χεῖρα ταύτην, ἧς ἀεὶ πειρᾶσθε καὶ πειρώμεθα πλουτοδοτίδος, τὴν φιλοθείαν, τὸν οἶκτον, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν. Ἐκ τοιούτων ἡμῖν τῶν πάππων οἱ εὐπρεπεῖς οὗτοι νυμφῖοι προβέβληνται· ἐκ τηλικούτων ἡμῖν τῶν ριζῶν οἱ ὠραῖοι καρποὶ οὗτοι ἀνατετράφηνται. Τί δὲ αὐτοῖς οἱ σεμνοὶ γεννήτορες; Οὓς πάντως εἰπὼν μὴ οὐχὶ τοῦ μεγέθους τῶν πραγμάτων ἐλαττωθῆ, τὴν ἐκ πορφύρας λέγω ταύτην καὶ βασιλίδα, ἧς τὸ κυκλοειδὲς τοῦ ὄμματος καὶ ἐξ ἑαυτοῦ πρὸς ἑαυτὸ κινούμενον ὁμοῦ καὶ περιφερόμενον τὴν πρὸς νοῦν καὶ Θεὸν ἡλικίην ὑπεμφαίνει ἀνάτασιν, ὧν ἐξ ἑαυτῶν καὶ πρὸς ἑαυτὰ τὴν κίνησιν ἔγνωμεν, ἦν, εἴ τί που καὶ ἀληθεύουσιν Ἕλληνες, τετάρτην μὲν ταῖς Χάρισι Χάριτα, δεκάτην δὲ ταῖς Μούσαις Μοῦσαν προσεπιθείμεν, ἢ τὴν μὲν κατ' ἦθος ὄλην φιλοσοφίαν, ἧς οὐ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις τὸ τέλος, αὐτὴ ἑαυτὴν διὰ τῆς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας ἐμυσταγώγησεν· ἔπειτα γενναϊότερόν τε ὁμοῦ φρονήσασα καὶ βασιλικώτερον καὶ κόσμον οἰηθεῖσα ὡσπερ βασιλικῶ σώματος τὴν πορφύραν, οὕτω καὶ ψυχῆς βασιλικῆς τὴν ἐπιστήμην τῶν ὄντων, τὴν γνῶσιν αὐτῶν ἐτελέσθη καὶ τὴν

έν τούτοις ἀλήθειαν ἐθηράσατο καὶ προαιρέσεως οὐ γένους ἔδειξεν εἶναι κτῆμα τὴν ἀρετὴν, καὶ πᾶσι πάσας ὑπεράρασα τοῖς καλοῖς, αὐτὴ ἑαυτὴν ὑπερήλασε τῇ κατὰ τὴν συζυγίαν εὐδαιμονία, τοιοῦτω τοῦ λέχους ἀνδρὶ κοινωνήσασα, τῷ ἐμῷ δεσπότη καὶ καίσαρι, οἷον οὔτε ὄψις ἕτερον 349 ἡμῖν παρεστήσατο, οὔτε ἱστορία παλαιῶν ἐδιδάξαντο.

Ἄλλοι μὲν γὰρ Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων ἄλλα τυχὸν κατωρθώκεσαν, καὶ οἱ μὲν ἐδημαγωγῆσαν, οἱ δὲ ἐστρατήγησαν, οἱ δ' εὐδοκίμησαν περὶ λόγους καὶ τούτων ὁ μὲν φιλοσοφίαν, ὁ δὲ ποιητικὴν ἐκμεμελετήκει· τὸ δὲ τὸν αὐτὸν καὶ στρατηγεῖν ἅμα καὶ ἐπιστατεῖν ποιήμασι καὶ φιλοσοφεῖν καὶ ψηφηφορεῖν καὶ ῥήτορσι διαιτᾶν καὶ τῆς ἐν πᾶσι μὴ καθυστερεῖν ἀκρότητος, ἀλλ' ἐκάστῳ τοὺς περὶ ἕκαστον εὐδοκίμους φερωνύμως νικᾶν, οὐδὲν ἂν εἴη τῶν ἀπάντων ἢ μόνου καίσαρος. Ὑπὸ τοιοῦτοις ἄρα ταττομένους πατράσι τοὺς καλοὺς τούτους νυμφίους ἅμα καὶ ἀδελφούς καὶ πρὸς τηλικαῦτα ὀρώντας παραδείγματα, πῶς, εἰπέ μοι, ἔδει τὰς ψυχὰς ἀσκηθῆναι; Οὐκ ἄλλως, οἶμαι, ἢ ὡς ἡσκήθησαν, ἡσκήθησαν δὲ οὕτως ὡσπερ ἀμέλει καὶ Πλάτων τὸν τῆς ἑαυτοῦ προστησόμενον πολιτείας ἀσκηθῆναι νομοθετεῖ. Ὅσα μὲν οὖν ἢ φύσις αὐτοῖς πεφιλοτίμηται ἀγαθὰ, κάλλος λέγω καὶ τάχος καὶ ῥώμην, καὶ ὅσα ἢ εὐανάγωγος ἀγωγή, εὐφυῶς ἱπευῖσαι, σφαιρίσαι, περιδεξίως θηρεῦσαι, οὐκ ἀγεννῶς στρατηγῆσαι δεῆσαν φαλαγγαρχῆσαι, ἔτι γε μὴν τὰ περὶ τὸ σῶμα, βασιλείους ἐσθῆτας καὶ ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ ὄσσην ἄλλην ὕλην ἐτίμησεν ἄνθρωπος, λαμπράς τε οἰκίας καὶ Ἄραβας ἵππους καὶ ὄμαδον ὑπηκόων οὐκ ἀγεννῆ, καὶ γὰρ καὶ ταῦτα τὴν ὄλην εὐδαιμονίαν συναπαρτίζουσιν, οἱ ἐκάστου ὀφθαλμοὶ πιστούτωσαν ἕκαστον· ἐγὼ δὲ τὸ ἐπὶ τηλικούτοις ταπεινόφρον αὐτῶν καὶ προσηνὲς ὑπεράγαμαι καὶ τὸ πρὸς τοὺς γεννησαμένους μέρους παντὸς ὑπήκοον τέθηπα πρὸς ξυνοεῖν ὁ λόγος καὶ τοῖς ἄλ... Τοῖς οὖν τοιοῦτοις καὶ ἐκ τοιούτων τίνος ἔτι ἐνδεῖ πρὸς τὴν ὄλην τῆς εὐδαιμονίας συγκληρίαν; Οὐδενὸς ἄλλου πάντως ἢ τοῦ γῆμαί τε εὐτυχῶς καὶ πατράσι παίδων ὀνομασθῆναι. Τὸ μὲν οὖν ἐν ὁ γάμος ἤδη ἐώρτασαι καὶ τοῦτο παιανίζομεν σήμερον δύο παίδων βασιλικῶν καὶ ὠραίων καὶ νεανίδων δύο, γένους μὲν τοῦ πρώτου, εἴδους δὲ τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ ἠθους, ἐννομωτάτην 351συνάφειαν· δυεῖν εἶπεν ἂν τις ἡλίοιν καὶ σελήναιν δυεῖν καινοφανῆ σύνοδον. Ἡ δ' εὐτεκνία ὁμοῦ καὶ πολυτεκνία τὸ ἕτερον· λείπεται μὲν ἔτι, τῇ δὲ μέχρι νῦν ἀπὸ τῶν προγόνων ἀκολουθία καλῶς οἰωνίζεται.

Τί πρὸς ταῦτα λέγεις, θεσπεσία ψυχὴ καὶ γλῶσσα τοῦ καίσαρος; Ἄρ' οὐκ εὐδαίμονάς σου τῷ παιδε, ὡς οἴός τε ἦν, ὁ λόγος ἀπέδειξεν; Ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ οὐ πόρρω ἴσως, οἶμαι, σκοποῦ. Τί οὖν ἄλλο ποιεῖν ἐπὶ τούτοις ἢ χαίρειν εἰκὸς καὶ πάντας μὲν ἄλλους, μάλιστα δὲ τοὺς οἰκειοτάτους; Σύ μοι χαῖρε λοιπὸν πρὸ τῶν ἄλλων, ἱερὰ καὶ θεῖα βασίλισσα· τὴν γὰρ ἀρχηγὸν τοῦ γένους καὶ ἀρχηγὸν εἶναι χρὴ τῆς χαρᾶς, καὶ σὺ δέ, ὦ καὶ οἶδα τί ποτ' ἂν σε καὶ προσεῖπων ἀξίως προσεῖπω, θειοτάτη πορφυρογέννητε, χαῖρε καὶ σύγχειρέ μου τῷ δεσπότη, τῷ σοφῷ καίσαρι. Πεπέρασται γὰρ ὑμῖν ἰδοὺ ἢ εὐχὴ καὶ ἢ ἔφεσις τετελεῦθηται. Εἴδετε νυμφαγωγούμενους εὐτυχῶς ὑμῶν τοὺς υἰέας, στεφανουμένους, κηρυττομένους τῇ συγκλήτῳ βουλῇ, τῷ δήμῳ, τῷ βήματι, προπεμπομένους τὰ νυμφευτήρια τῷ χθὲς τὰ ἐπινίκια προπεμφθέντι θεῖῳ καὶ βασιλεῖ. Σύμπας ἀπέστῳ φθόνος· καλοὺς καλαῖς ἐνυμφεύσατε, ἀξιὸν εἶπεν ἂν τις τοῦ Πυθίου τὸ χρῆμα· καὶ ὑμεῖς δὲ θεῖοι τῶν παίδων, χαίρετε, βασιλεῖς καὶ θεῖαι βασίλισσαι ἐπὶ πᾶσι καὶ πρὸ πάντων, ὑμεῖς οἱ νυμφῖοι· οἱ γὰρ ἄλλοις εὐφροσύνης γεγονότες ὑπόθεσις πολλῶν πλέον γένοιθ' ἂν ἑαυτοῖς· ὑμᾶς τε γὰρ αἰ συζυγεῖσαι καὶ ὑμεῖς τὰς συζυγείας ἀντευτυχήκατε, αἰ ἐξ ἀρχηγῶν τοὺς ἐκ βασιλέων τὰς ἐξ ἀρχηγῶν οἱ ἐκ βασιλέων, αἰ νεάνιδες τοὺς νέους

καὶ οἱ νέοι ἔμπαλιν τὰς νεάνιδας. Καὶ ὑμεῖς δὲ τρισευτυχεῖς γεγήθατε νύμφαι καὶ τῇ σεμνότητι Δουκαίνῃ 353 καὶ καλῇ τῶν καλῶν νυμφίων ἀδελφῇ συγγεγήθατε, ἧς καὶ τᾶλλα πάντα ζηλοῦτε, τῆς ἀώρου δίχα χηρείας.

Ἐπὶ τούτοις ἀγαλλίω τὸ σύμπαν ὑπήκοον ἢ τὸ ἀληθέστερόν γε ἀγαλλιώμεθα· δούλων γὰρ ἀγνωμόνων μὴ συγχαίρειν χαίρουσι τοῖς δεσπόταις, μηδὲ σφῶν ἑαυτῶν τὸ ἐκείνων γῆθος ποιεῖν, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ἀποτρέποις ἀφ' ἡμῶν τὰ κακόφημα, Χριστὲ βασιλεῦ. Εἴ τις αἴσθησις, καὶ σὺ τῆς χαρᾶς κοινώνει, θάλαμε καὶ παστάς. Μηδεὶς ἐνταῦθα σκυθρωπός, μηδεὶς κατηφής, πάντα μειδιάτω, πάντα χαιρέτω, πάντα συνεπαγαλλέσθω τοῖς τελουμένοις. Νικῶ σου, μῦθε, τοὺς γάμους, κἂν δῶμεν ἀληθεύειν τὰ μυθούμενα· σὺ μὲν γὰρ Πηλεΐ συνάπτεις θυγατέρα Θέτιν ἀλίιοιο γέροντος, ἐγὼ δὲ παισὶ βασιλέων ἐπιδοξοτάτων ἀρχηγῶν θυγατέρας· καὶ σὺ μὲν ἐν ἄντρῳ πετρήεντι, ἐγὼ δ' ἐν αὐτοῖς ἀνακτόροις νυμφοστολῶ· καὶ σὺ μὲν Ἀφροδίτην συμποσιάζεις καὶ Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν, ἐγὼ δὲ ὅλας δεσποίνας, Ἦρας μὲν βασιλικωτέρας, σωφρονεστέρας δὲ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης ὠραιότερας· καὶ σὺ μὲν τὴν Ἔριν εἰσάγεις δῆθεν αὐτόκλητον καὶ τὸ μῆλον ἐν μέσῳ ρίπτεις, μῆλον ἐκεῖνο τῆς ὅλης Ἰλιάδος τὴν ἀφορμὴν, καὶ ταραττεῖς τὸν πότον καὶ ἀνακυμβαλιάζεις τοὺς δίφρους, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, καὶ κατ' ἀλλήλων ὀπλίζεις τοὺς δαιτυμόνας, ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἔριν εἰς τὸ δεῖπνον παραλαμβάνω καὶ τῆς ἐορτῆς οὐ καθυβρίζω τὸ πρόσωπον, Ἔριν ταύτην οὐ τὴν μωμητὴν οὐδὲ τὴν κακόχαρτον, ἀλλ' ἦν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας· οὕτω σεμνότερα πολλῶ τῶν μύθων τὰ καθ' ἡμᾶς, κἂν μὴ μῦθος ἦν, καὶ ἐπιδοξότερα. Τίς οὖν φθονερός οὕτω καὶ ἀνέραστος τοῦ καλοῦ ὡς μὴ χαίρειν μὲν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ἐπεύχεσθαι δὲ τοῖς τελετάρχαις τὰ λῶνα ὡς ἔγωγε; Καὶ ἄλλομαι μικροῦ ἐπὶ τῷ πράγματι καὶ σκιρτῶ καὶ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ 355 προφήτην τοῦτο τὸ μέρος ἀπομιμοῦμαι, οὗ καὶ τοῦτο ἐπικαίρως ἐπὶ σοὶ δανείζομαι τὸ ψαλμῶδημα, θεσπεσία πορφυρογέννητε, τὸ μὲν ἔχων ἤδη, τὸ δ' ἐπευχόμενος· μητέρα μὲν γὰρ ἐπὶ τέκνοις εὐφραινομένην ὀρῶ σε, προσθεῖην δὲ καὶ πατέρα συνευφραινόμενον τὸν ἐμὸν δεσπότην καὶ καίσαρα· ἰδεῖν δὲ υἱοὺς τῶν υἱῶν κάκεινων αὐθις υἱοὺς μέχρι τρίτης καὶ τετάρτης εὐχομαι γενεᾶς. Ὑμῖν δέ, ὦ καλοὶ νυμφῖοι, τί ἂν τις εὐξαιτο λώϊον ἢ ζῆσαι μὲν εὐτυχῶς, τοιούτων δὲ πατράσι τέκνων ὀνομασθῆναι ὁποίων οἱ τεκόντες ὑμᾶς ὠνομάσθησαν, τὸ μέντοι πατρικὸν εὐτυχῆσασιν ὄνομα, μὴ καὶ τὴν τῶν υἱῶν ἀπολέσαι προσηγορίαν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ πατράσι καλεῖσθαι καὶ υἱοῖς ὀνομάζεσθαι ἔργα τε ὑπολιπέσθαι τῷ βίῳ τῆς προγονικῆς ἀρετῆς ἄξια καὶ ἐς βαθεῖαν ἐλάσαι καὶ λιπαρὰν πολιάν; Χαίρετε.